

## אני מצטער

דני נכנס לביתו עצוב מאד לאחר שצעק על חברו יונתן, וגרם לו לבכות.  
"אני לא אהיה יותר חבר של יונתן", הוא אמר לאמו. "הוא לקח את הכדור החדש שלי, ועכשיו הכדור הלך לאיבוד. אני ממש כועס עליו".  
אימא של דני ניסתה להרגיע אותו ושאלה:  
"האם ראית אותו לוקח לך את הכדור?"  
"לא", אמר דני. "אבל השארתי אותו בחוץ, לא רחוק מהמקום שבו עמד יונתן, וכשחזרתי הכדור כבר לא היה שם".  
"אם לא ממש ראית אותו לוקח את הכדור, לא כדאי להאשים אותו ולומר שהוא אכן לקח. אולי הכדור התגלגל למקום אחר?"  
"כבר חיפשתי בכל מקום", ענה דני.  
"אולי תחפש שוב?" הציעה אמו.  
ואכן, כשדני יצא לחיפוש נוסף, הוא מצא את הכדור מתחת לאחד השיחים בצד הכביש.  
"מצאתי את הכדור", הוא אמר לאמו.  
"הכול בסדר, אני יכול להישאר חבר של יונתן. כנראה שהוא באמת לא לקח לי את הכדור".  
"אני שמחה לשמוע זאת", אמרה אמו.  
"אני הולך לשחק קצת בחוץ עם הכדור, טוב?", שאל דני.  
"חכה רגע, דני. אני חושבת שאתה צריך לבקש סליחה מיונתן על שגרמת לו לבכות שלא בצדק. אתה יודע שעוד מעט מגיע יום הכיפורים".  
"אבל אימא, אני למדתי שביום הכיפורים הקב"ה סולח לנו על הכול.  
אני פשוט אחכה כמה ימים, ואז אני לא אצטרך להתנצל בפני יונתן".  
"ה' אכן סולח לנו, דני", אמרה אמו, "אך רק בתנאי שכבר ביקשנו סליחה מחברינו.  
אני מציעה שתלך ליונתן ותגיד לו שאתה מצטער. זו גם מצווה וגם דרך מצוינת להתכונן ליום הכיפורים".  
דני הבין שאמו צודקת. ולמרות שהיה לו קשה, הוא הלך לחפש את חברו יונתן כדי להתנצל בפניו.

מתוך האתר: <http://www.aish.com/>